

råderne langs Norges, Spitsbergens og Nordamerikas kyster. Submarine akkumulationsforhold beskæftiger Guilcher sig med ud fra iagttagelser i skærgården ved Finistère.

Hypotetiske betragtninger over oceanbassinernes tilblivelse ud fra teorier om sammenstød med asteroider fremsætter Dietz med bl. a. studiet af månefotografier som sammenligningsgrundlag, og Heezen tager problemet om kontinentalforskydningers mulighed op til betragtning ud fra submarin-geologiske synspunkter. Samtlige afhandlinger kan ikke refereres her, men eksemplerne vil vise, at man i dette compte rendu har mulighed for på mange måder at få præsenteret en ajourført status vedrørende havbassinernes topografi og geologi.

Axel Schou.

Vernor C. Finch, Glenn T. Trewartha & M. H. Shearer: *The Earth and its Resources*. McGraw-Hill Book Company, Inc., London 1959. 584 sider. 16 × 24 cm. 461 fig. Pris 46/6d.

Denne lærebog, der er skrevet for geografistudiets første trin ved amerikanske universiteter, omfatter alle de naturgeografiske discipliner. Et redaktionelt særpræg får den ved den sammenstilling af teori og daglig praksis, der gennemføres på mange felter. I det meteorologiske afsnit omtales således iagttagelsesresultaternes anvendelse ved vejrprognose som forecasting for piloter, og de store vindhastigheder i atmosfærens højere dele belyses ved oplysning om den besparelse, flyvning med højdevinden kan betyde i tid. Californien–New York på 3 timer, når man rider på jetstrømmen i jefly! Ved redaktionen gør pædagogiske principper sig helt igennem gældende. Hvert afsnit afsluttes således med en samling spørgsmål, øvelses- og ekskursionstemaer samt vejledning til udvidet læsning. Billedstoffet består af diagrammer, kort og luftfotografier, der gennemgående er af høj faglig værdi og – takket være det glitrende papir – god reproduktionsstandard. Også ved figurredaktionen gør didaktiske principper sig gældende. Man bemærker således den nyttige sammenstilling af luftfotografi, kortbillede og morfogenetisk blokdiagramserie ved illustreringen af fænomenet appalachiske strukturer.

Visse fremstillinger domineres for meget af traditionel opfattelse; det gælder således afsnittet om kysttyperne. Inddelingen i hævnings- og sænkningkyster samt andre typer må betegnes som forældet. Efter denne inddeling vil billedet helt domineres af den ene type nemlig sænkningkysterne, idet den postglaciale eustatiske havstigning har fremkaldt den almindelige havtransgression, der gør rias-kyster til et globalt fænomen. Selv kystområder, der decideret hæves, som f. eks. den finske skærgård, fremtræder typologisk som et havtransgrederet glacialt erosionsområde, altså som sænkningkyst. Virkeligheden er så kompliceret, at den har svært ved at indpasses i så simpelt et skema. Også afsnittet om tidevand er så forenklet i fremstillingen af pædagogiske grunde, at visse fænomener som medtages, således bl. a. amplitudevariationer inden for døgnet ikke kan forklares ud fra de givne forudsætninger og skematiske figurer.

Axel Schou.